

i de næringsdrivendes, at en nøje Overvejelse absolut er Rigsdagens Pligt, og det er da ogsaa dette Tings Udvalgs Pligt at deltage deri og at høre de Begæring og den Kritik, som sikkert i ikke ringe Grad vil blive fremsat af de Klasser af næringsdrivende, som vil lide mest ved disse Love. Disse Klasser bør have fuldkommen fri Adgang og tilstrækkelig Tid til at kunne forebringe for Folketingets Udvalg ligesom antagelig ogsaa senere for Landstingets, hvad de har at gøre gældende. Det er da en Pligt for begge Rigsdagens Tings Udvalg at tage det Hensyn, de kan, til, at denne Foranstaltning ikke bliver en alts for stor Kalamitet for mange Mennesker paa en Tid, hvor Livsvilkkaarene strammes og skærpes i overordentlig høj Grad, og hvor Arbejdsløsheden stiger. Det er derfor nødvendigt, at disse Love, selv om man maa erkende, at de ikke kan undgaas, dog gennemføres med saa megen Skaansomhed og med saa stor Hensyntagen til berettigede Interesser som muligt.

Sigvald Olsen: I Rækken af det store Antal Skattelovforslag, vi her behandler, mangler jeg et Lovforslag om Fragtskattens Genoptagelse, og det undrer ogsaa mig, at der ikke er fremsat Lovforslag om Merindtægtsskatten. Vi kender jo godt Grundene til, at Fragtskatten eller Fragtafgiften blev opgivet i Begyndelsen af Aaret, men det har nu vist sig af de Regnskaber, som forskellige Rederier i den sidste Maanedes Tid har offentliggjort, at der er Selskaber, der har haft ret betydelige Indtægter, ja, har tjent 100 pCt. af Aktiekapitalen, og det er blevet oplyst, at et ganske ungt Selskab har givet en Dividende af 65 pCt. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at der ikke er Grund til at gaa bort fra Fragtskatten, saa kunde man godt optage den paa ny. Selvfølgelig kan de Rederier, der ikke har haft nogen Indtægt, ikke komme til at betale Skat.

De fremsatte Lovforslag falder i tre Grupper: Statslaanslovforlaget, Lovforslagene om de direkte Skatter og Lovforslagene om de indirekte Skatter. Lovforlaget om et Statslaan paa 60 Mill. Kr. kan vi gaa med til og billige den Motivering, Finansministeren har givet for det. Vi vil stemme derfor og kunde godt have ønsket, at Statslaanet var blevet større. I en Situation som den, vi har været i i de nu forløbne Krigsaaer, som kræver store Udgifter for at opretholde Statsmaskineriet og Samfundet som Helhed, har man Lov til at ræsonnere som saa: Det nu-

værende Slægtled skal ikke alene betale de store Udgifter, som saadanne Forhold kræver, og det er derfor fuldt ud forsvarligt at optage Statslaan, som et Par af de næste Slægtled er med til at betale. Naar man gør det, frier man naturligvis i nogen Grad den nulevende Generation for at faa saa store direkte og indirekte Skatter, som den ellers vilde faa. Den ærede Finansminister oplyste, at vor Statsgæld i Krigsaaerene er vokset med 240 Mill. Kr., hvilket er et ret antageligt Beløb, men det er efter min Opfattelse ikke foruroligende, naar man tager Hensyn til det, som det har været nødvendigt at yde Befolkningen. Hertil kommer, hvad hverken Finansministeren eller hans Parti eller vort Parti har Medansvar for, de i Forhold til Landets Størrelse uhyre store Militærundergifter. Vi ved, at det er meget vanskeligt at komme nedad med disse Militærundergifter. Vi har erfaret, hvor længe de politiske Trakasserier fra enkelte Sider varede, inden det lykkedes at faa Tilslutning til Sikringsstyrkens Indskrænkning. Vort Parti finder derfor, at man godt kunde have accepteret et større Statslaan, og Finansministeren udtalte jo, at Penge var der rigeligt af, og at de kunde faas til ret rimelig Rente.

Maa jeg i Forbindelse hermed atter gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Staten selv kunde udbyde disse Gældsbeviser uden Bankernes Mellemløst. Det er ret mærkværdigt, at en saadan Mellemløst vedblivende skulde være nødvendig. Jeg har talt derom før her fra Talerstolen, naar der fremkom Lovforslag om Statslaan, og jeg gentager det. Det forekommer mig, at den ene Procent, som skal betales af de 60 Millioner, altsaa 600,000 Kr., kunde Statskassen selv tjene. Bankerne skaffer dog Købere til disse Statsgældsbeviser, de ligger ikke inde med dem selv. Staten maa ogsaa selv kunne skaffe Købere. Man skulde dog ræsonnere saadan i et Samfund som vort, at de sikreste Papirer, man kan være Ihændelever af, er Statspapirer.

Der er her foreslaaet en Indtægtsskat til Hjælp for Statens Finanser ved Bestridelsen af Udgifterne i Henhold til de vedtagne Love og de Forpligtelser, som Staten har paataget sig. Det forekommer mig, at den foreslaede Indtægts- og Formueskat godt kunde taale en Del Forhøjelse. Endvidere kunde vi ønske, at man i Stedet for den Forhøjelse af de indirekte Skatter, der er foreslaaet for Ølindustriens og Tobaksindustriens Vedkommende, var gaaet den Vej at forsøge at forhøje Arve-